

Sygn. akt III PK 10/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa Szpitala Miejskiego w P.

przeciwko M. F.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 września 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt III Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 11 czerwca 2015 r. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 17 grudnia 2014 r., którym zasądzono od M. F. na rzecz Szpitala Miejskiego w P. kwotę 10.499,38 zł z ustawowymi odsetkami.

Pozwany wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku, zarzucając naruszenie art. 8 k.p. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i jego zmianę przez oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany wskazał na występowanie w sprawie zagadnienia prawnego o treści: „czy obciążanie pracownika obowiązkiem zapłaty zaległych składek na rzecz ZUS w sytuacji, gdy zasady wykonywania zatrudnienia i rozliczania należności publicznych, w tym składek na rzecz ZUS, zostały ustalone i narzucone przez pracodawcę (publicznego) jako płatnika tych należności, który swym działaniem lub zaniechaniem doprowadził do powstania zaległości – narusza zasady współżycia społecznego, a żądanie zapłaty zaległych składek od pracownika jest sprzeczne z art. 8 k.p.”.

Nie ma możliwości uznania, że w ten sposób skarżący przedstawił zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wyartykułowane przez pozwanego wątpliwości dotyczą art. 8 k.p., czyli przepisu zawierającego klauzulę generalne odwołujące się do zasad współżycia społecznego i nadużycia prawa, którego stosowanie pozostaje w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności konkretnej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2003 r., I PK 558/02, OSNP 2004 nr 16, poz. 283). W oderwaniu od tych konkretnych okoliczności nie można formułować ogólnych dyrektyw co do stosowania tego przepisu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 listopada 1967 r., I PR 415/67, OSPiKA 1968 nr 10, poz. 210, z glosą Z. Ziemińskiego oraz uchwałę z 17 stycznia 1974 r., III PZP 34/73, OSNCP 1975 nr 1, poz. 4; PiP 1978 nr 7,

s. 161 z glosami S. Sołtysińskiego i Z. Ziemińskiego). Rozstrzygnięcie kwestii dotyczącej zastosowania w sprawie takiego przepisu zależy od całokształtu występujących w niej konkretnych okoliczności, indywidualnie ocenianych i dlatego nie może służyć do uogólniającego ujęcia zagadnienia prawnego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 1974 r., III PZP 34/73, LEX nr 7384).

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.